

Folk til at paatage sig dette Hørv, og Udvalget har derfor troet, at det vilde være det Retteste at beholde den Form, der var valgt i Lovudkastet. Hvad angaaer det Underændringsforslag, som er stillet til § 1, da vil det erindres fra 2den Behandling, at Udvalget havde troet at maatte bortskjære den Slutning af § 1, der nu af den ærede Indenrigsminister atter er foreslaaet tilspiet, at man nemlig ved Paaligning paa Hartkorn af det Bygbeløb, der er sat for Dvægtienden, skulde ubelade de Steder, ved hvilke Commissionen skjønnede, at der kun ganske undtagelsesviis kunde være Tale om Tillæg af tiendepligtige Dyr. Grunden, hvorfor Udvalget androg paa at ubelade dette, var, for derved at undgaae at paabyrde Commissionen et saadant Skjøn om, hvilke Steder der skulde henregnes til dem, paa hvilke kun undtagelsesviis Tillæg af slige Dyr kunde antages at finde Sted. Dertil gjorde der sig gjældende den Betragtning, at det ikke syntes at være ganske correct at ubligne paa det tilbageblivende langt større Quantum Hartkorn den lille Byrde, der skulde være salden paa disse ganske smaae Steder, idet det omtrent var, som om man vilde sige, at de Større skulde betale for de Mindre, hvor Lidet det endogsaa var; derfor ubelod man dette Tillæg, der jo aabenbart var indkommet i Lovudkastet baade af Billighedshensyn til de smaae Steder, og væsentlig for at undgaae den altfor store Smaalighed ved Ubligningen af disse yderst smaae aarlige Indtægter. Da Sagen paany blev taget under Overveielse i Udvalget, var der hos Fleertallet en afgjort Stemning for at blive ved det Resultat, hvortil man var kommet ved 2den Behandling, saa at Ubligningen af det Bygbeløb, der var sat istedetfor Dvægtienden, skulde finde Sted paa alt Hartkorn, ogsaa det smaae. Udvalgets Fleertal troede ikke, at der kunde være Vanskelighed ved Udelser af disse smaae Beløb, naar de sættes i Forbindelse med de større Udelser, der omhandles i den

næste Paragraph, nemlig Smaarebelskstienden. Jeg for mit Vedkommende troede imidlertid, at den Tanke var rigtig, der havde ledet den ærede Minister til i Udkastet at ville bortskjære disse ganske smaa, i enkelte Skillinge gaaende Beløb. Jeg ønskede imidlertid, at sætte en bestemt Grænse, saaledes at denne ikke blev noget vilkaarligt Skjøn om, hvilke Steder der skulde ubelades, idet maaffee en Commission kunde medtage Steder af den samme Størrelse, som en anden ubelod. Denne Grænse kunde imidlertid ikke sættes efter Hartkorn, fordi Tilkoget af Huusdyr ikke bestemmes saameget efter Hartkornet som efter Areal, og jeg søgte derfor at finde en Grænse i det Kornbeløb, der kunde falde paa et vist Quantum Hartkorn, saaledes at man ved Paaligningen ikke gif ned under et vist Minimum; det er derpaa, mit Forslag gaaer ud, saaledes at der Intet skal lignedes paa Eiendomme, paa hvilke der vilde falde mindre end et halvt Fjerdingkar Byg. Jeg er imidlertid senere gjort opmærksom paa, at selv dette Minimum maaffee er for høit, idet et halvt Fjerdingkar Byg, navnlig i Sylland, hvor i Almindelighed kun en Trediedeel af Dvægtienden tilfalder Præsten, medens de andre $\frac{2}{3}$ ere forbundne med Konge- eller Kirketienden, ofte vil være saameget, som kan falde paa en heel Td. Hartkorn, og at ubelade at ligne denne Afgift paa Steder, der have en heel Tdr. Hartkorn, gaaer jo neppe an. Jeg er derfor i nogen Tvivl med Hensyn til det Forslag, jeg har stillet. Dertil kommer en anden Ting, der gjør mig personlig mere tilbøielig til nu at slutte mig til den ærede Minister, der har foretrukket at gjenoptage Udcastets Bestemmelser. Den Betænknelighed, der gjorde sig gjældende i Udvalget med Hensyn til, at der skulde blive lignet mere paa de større Steder, naar man ikke tog de smaae Steder med, falder nemlig ved en nærmere Overveielse af Sagen.